

*La adivinanza (*)**ELLA vestida de HOMBRE)*

Lo que de verdad ocurrió es que Zeus y Hera discutían el porqué, en general, los hombres son más promiscuos que las mujeres. Zeus decía que la razón, es porque las mujeres disfrutaban más con el sexo que los hombres. Hera, decía que aquella excusa era absurda, ya que estaba convencida de que eran los hombres, los que sin ninguna duda, disfrutaban más con el sexo. Como no se ponían de acuerdo me consultaron a mí que he sido las dos cosas: hombre y mujer. Y yo les respondí la verdad. Que disfrutaban más las mujeres que los hombres en una proporción de diez a uno. Hera muy enfadada por haber perdido la discusión y haber descubierto el secreto de su sexo me condenó en el acto a la ceguera y Zeus entonces, para compensarme de ese terrible daño me hizo vidente. Y ahora soy las dos cosas: Ciego y vidente como he sido hombre y mujer. Y no necesariamente en este orden. Desde luego puedo responder a todas las preguntas que tengan que ver con el destino... Advierto que no responderé a las preguntas de ningún médico y mucho menos de ningún filólogo con respecto a mi androginia. De todas maneras, permitidme, en este instante, que acabo de aterrizar y no me he adaptado aún a vuestra alimentación, a vuestro clima, y a otras tantas costumbres de este lugar... que sea yo... el primero que proponga una adivinanza. Uno. Es una empresa que todos conocéis. Dos. No sé cuándo nació ni cuando morirá. Tres. Tiene presencia en varios continentes, cotiza en bolsa e invierte el 5% de sus beneficios en huevos de venenosísimas serpientes. Cuatro. Aunque allí trabajan familias enteras, no es una empresa familiar. Cinco. La mayoría de vosotras y vosotros, casi todos los días, estáis obligados a mirar bajo sus faldas, o restregar las orejas por sus pantalones. Seis. El nombre de esta empresa tiene diez letras. Cuando todavía era una empresa pública, amuebló muchos amaneceres y otros tantos atardeceres con pentagramas donde se posaban los cuervos de

siempre. Siete. Sus directivos tienen botas de montaña por si acaso. Cuando viajan por trabajo vuelan en grupo a América del Sur. Por otro lado son muy aficionados a practicar turismo sexual en Indonesia. Algunos directivos, por cierto, tienen como mascotas grandes lagartos. Ocho. Esta entidad sería capaz de generar un Tsunami, aquellas olas gigantescas provocadas por maremotos a las que los japoneses tanto temen, con tal de que aumenten los beneficios. Nueve. Es una empresa privatizada. Ya sé que he repetido lo de privatizada, pero es muy importante, que tengáis claro que el pasado de esta empresa fue estatal. Diez. Es fácil que alguien de vuestra tribu trabaje para ellos como embajador invisible o agente oscuro. Once. Lo que más inquieta de esta empresa es que siempre que llamas al área técnica te reciban desde un área comercial. Doce. Creo que ya tenéis todos las pistas. Pero por si alguien no lo tiene claro, os diré que en el logotipo de esa empresa, sólo está el nombre. Sin apellidos. Un nombre de diez letras. Son tan astutos, que de las diez letras cinco son vocales y cinco consonantes. Trece. No soy ciego por su culpa pero podría haberlo sido. Catorce. Todos sabéis de quién estamos hablando, pero para aquellos que todavía no lo tenga claro, daré la pista definitiva. Sólo se podría acabar con ella, si todos nosotros recuperáramos aquella vieja función perdida por nuestro cerebro, y utilizada por nuestros antiguos, llamado la telepatía. *(Cae un teléfono enganchado a un hilo del cielo. Se balancea durante un rato. Finalmente ELLA lo para y lo coge)*

Paco Zarzoso

(*) Esta adivinanza abre un monólogo incluido en una obra co-escrita con Lluïsa Cunillé llamada VIANDANTES.

Entrevista a Aureli Delgado de Carme Teatre per Ana Mª Martín

AAPV: Com van ser els començaments de la Sala Carme?

Aureli Delgado: Prèviament a la sala, ja existia Carme Teatre com a companyia teatral amb la que havíem fet un muntatge, “Letícia” de Peter Shaffer. Una de les protagonistes era Isabel Requena, l’actual presidenta de l’A.A.P.V., i va ser a ella a qui se li va ocórrer eixe nom, Carme. No pensàvem en el barri, si no més bé en la seua accepció llatina de “càntic”. Després, quan Enrique Belloch va deixar la Sala Trapezi, ens va oferir la possibilitat de quedar-nos en l’espai que fora de la seua companyia, aquesta nau industrial de finals del segle XIX, que, des d’aleshores, passà a ser la Sala Carme Teatre i que casualment es trobava en el barri del Carme.

AAPV: Quin creus que ha estat el moment més àlgid de Carme Teatre?

Aureli Delgado: Bé, la Sala Carme Teatre va aparèixer a l’any 1995. Des d’aleshores han hagut varios moments significatius, però crec que ara es un moment important perquè se n’adonem de que la consciència del públic respecte a sales com Carme Teatre està canviant. Al principi, quan vam obrir la Sala, em donava la impressió que la gent estava molt acostumada al teatre oficial, inclús a l’espai oficial d’un teatre amb telons, cortinetes, butaques de certa classe i que aquest espai, no els semblava massa un teatre. Això està canviant, la mentalitat del públic respecte a l’espai teatral i al teatre mateix està canviant. Tenim un públic que s’interessa pel que fem i que acudeix simplement perquè és la Sala Carme, on sap que trobarà un tipus de propostes, generalment arriscades, amb criteris de producció diferents dels habituals en el teatre oficial i en els que la investigació en els nous llenguat-

ges escènics estarà present.

AAPV: Quin es el funcionament de la Sala Carme Teatre?

Aureli Delgado: Nosaltres funcionem, en principi, com un espai de creació i també de exhibició, tant de muntatges propis com d’altres companyies. Però al ser l’origen de la Sala una companyia teatral, es compren que es la creació pròpia el que més ens interessa i en eixe sentit també fem coproduccions i col·laboracions. Això, no obstant, ens agrada poder oferir l’espai per a la presentació d’espectacles d’altres companyies de teatre o dansa i trobem molt enriquidor l’intercanvi que es produeix, a més de compartir experiències tan significatives com l’estrena d’un espectacle. La major part d’aquestes companyies invitades són valencia-

nes, però també procurem portar-ne d’uns altres llocs de la península, amb la intenció de donar una visió del que s’està fent en altres punts.

Normalment a Carme Teatre es presenten muntatges, que per les seues característiques de producció i el seu compromís escènic no tenen cabuda en altres sales, diguem-ne, més oficials.

AAPV: Feu cursos?

Aureli Delgado: No, no fem cursos amb regularitat. N’hem fet alguna volta, però és difícil combinar l’espai amb el assajos, el temps de muntatge de les companyies per a l’exhibició i la realització de cursos de manera continuada, encara que tenim interés

per la pedagogia teatral. El que sí fem són tallers per a nosaltres mateixos, un reciclatge més o menys continuat. Fem treballs que no estan destinats a l'exhibició, sinó a aprofundir en el nostre aprenentatge.

AAPV: Quantes produccions feu a l'any?

Aureli Delgado: Normalment una producció pròpia a l'any, a més d'alguna coproducció o col·laboració. Els motius són d'una banda econòmics, les ajudes

han vingut tard i són massa xicotetes, no ens donen ni per a cobrir aquesta única producció, a més de tots el gastos que genera tindre una sala oberta i encara que les nostres produccions són més imaginatives que no grandioses, resulten cares per a nosaltres amb el mitjans amb els que comptem. D'altra banda hem de tenir en compte el temps que dediquem al assajos, ja que no entrem en la dinàmica comercial dels dos mesos aproximadament. Per a nosaltres un muntatge requereix el seu propi temps i es diferent per a cada proposta.

AAPV: Quants sou en la companyia?

Aureli Delgado: En el moment actual hem de diferenciar entre la companyia i la gent que du la Sala Carme Teatre. Amb el temps ens hem adonat

que era més operatiu que de la gestió de la Sala s'encarregara no més un nombre xicotet de persones. Ara en som tres més un tècnic, encara que comptem amb la col·laboració de molta gent que ens ajuda en diversos aspectes. D'altra banda està la companyia, actors lligats a la sala i són els que participen i duen a terme els muntatges. No tots aquests actors estan en tots el muntatges, per tant treballen també amb altres companyies, cosa que resulta enriquidora per a tots, ja que tenim l'oportunitat de contrastar experiències. Diguem-ne que no som un fixe, no som una companyia de vuit persones. Som professionals vinculats a una sala, que ens reunim per a dur a terme un projecte.

AAPV: Quin es el teu desig pel futur de la Sala Carme Teatre?

Aureli Delgado: Tenim un pro-

blema greu en l'espai on està ara mateix la Sala, perquè està dins del pla RIVA, que no sabem massa bé que es el que vol fer ací. Ara per ara hem aconseguit i crec que tot vos en recordareu de les signatures que vos vam demanar, que l'espai, es dir la nau on esten ubicats no siga enderrocada; a més estarà destinada a ús cultural, però si aquest ús serà públic o privat o si nosaltres podrem quedar-nos ací, això no ho sabem. Per tant demanaria que, finalment, això fora possible i que en la lògica rehabilitació que s'ha de fer de la nau, es contemplara convertir-la en un espai teatral amb tos els requeriments necessaris. S'hauria de tenir en compte que amb l'etapa en que açò era Trapezi, són ja dèsset anys que aquest espai ha estat dedicat al teatre i que hauria de ser aquest el seu destí definitiu. A més d'això, demanaria un major recolzament per part de l'Administració, que ens permete-

ra treballar de manera adequada i sense tanta penúria econòmica, ja que estem demostrant l'interés del públic i dels professionals per aquest espai.

AAPV: Com veus la professió valenciana?

Aureli Delgado: Veig una professió preparada, però que sap que no pot quedar-se estancada i té ganes d'aprofundir en el seu aprenentatge, sobre tot les generacions més joves, que crec que estan servint d'impuls a les altres. De tota manera, em fa pena veure com muntatges molt interessants es queden només ací al País Valencià, on fan un nombre també xicotet de "bolos".

S'haurien d'obrir canals de distribució tant dins com fora, dins per que sembla que estan comptats per un quants i que cada volta es programa menys en el circuit, fora perquè es necessari i pot ser falta

de coratge per part de les companyies per a donar-se a conèixer en altres llocs, a més de manca d'ajudes. En definitiva, no tinc cap recepta, però sí que veig que s'ha aconseguit un bon nivell i que les produccions estan més acurades, sobre tot en el que es refereix a la posada en escena. Però crec que últimament s'ha produït un estancament, que s'ha arribat a una línia de treball que sembla que funcionava i s'ha parat la investigació perquè no es volen assumir massa riscos. Així les companyies treballen amb uns models determinats amb els que pensen obtindran bons resultats i encara no s'han preocupat de plantejar-se propostes diferents. Amb això tenen molt a veure els programadors, que tendeixen a no arriscar i que al acceptar majoritàriament propostes amb fórmules conegudes, estan ajudant a que eixe estancament es produïska, amb el que això comporta

d'empobriment. Pel que respecta a nosaltres, quan hem intentat traure alguna cosa al circuit, els programadors sempre ens han dit que el públic del seu poble no entendria el que fem. Nosaltres pensem que al públic cal despertar-lo i que quan es desperta s'espavila i que aleshores pot ser molt espavilat.

AAPV: Podries destacar alguna de les produccions que s'han fet a la Sala?

Aureli Delgado: Jo destacaria "Letícia" perquè va ser el començament de la companyia Carme Teatre i va agradar molt. Destacaria també *El Saparlón*, un muntatge en el que s'ho van passar molt bé i que va estar molt divertit de fer i de interpretar i més recentment *Dostoievski va a la playa* de Marco Antonio de la Parra, que va a reunir a molta gent de la professió i a actors que es van vincu-

lar a la Sala. De produccions alienes podria recordar *Historia del Zoo*, que va dirigir Alejandro Jorner, *Esto no es una invitación a que me violes* de Agüita Troupe o *Poniente* que va ser una coproducció amb Bramant, dirigida per Jerónimo Cornelles. Enguany ha sigut una autèntica sorpresa la Cía Arte Livre do Brasil, que va obrir temporada i el muntatge d'Enrique Belloch "*Curvas Cocteau*".

AAPV: Penses que ha canviat alguna cosa des que va obrir?

Aureli Delgado: Ja he parlat del creixent interès del públic, però a nivell intern també hem crescut. Com a companyia i en l'aprenentatge del que és una Sala i com dur-la. Ha sigut un ensenyament a base d'assajos, encerts i errors, però finalment hem aconseguit una certa estabilitat i reconeixement. Hem après a economitzar esforços i que estos siguen

productius. Així que, per força, ens hem convertit en uns estalviadors en tots els sentits, que concentren l'energia per a ser efectius. El problema és que a voltes no sabem d'on estalviar, perquè com he dit les ajudes no són molt generoses i hem de fer vertaders esforços. De tota manera, per aquest esforç ens sentim recompensat pel públic, al qui li agrada l'espai i per les companyies invitades que diuen trobar-se a gust treballant ací, amb nosaltres.

AAPV: En deu anys, penses que ha canviat la forma de treballar?

Aureli Delgado: Naturalment. Les coses evolucionen i el teatre es un aprenentatge continu. Intentem

esforçar-nos en eixe procés d'aprenentatge i aprofitar les experiències passades. Es va adquirint un llenguatge comú que fa que tot resulte més fàcil d'entendre a l'hora de enfrontar-se amb una escena i precis a l'hora de dur-la a terme. A més, ens apropem en el tractament de qüestions ètiques, que mai deixem de banda i el criteri estètic també són més compartits, encara que ens agrada tenir els ulls oberts i que algú ens sorprenga amb coses que no havíem imaginat i ens obrija a nous camins.

AAPV: Què es una Sala Alternativa?

Aureli Delgado: Per començar, a nosaltres no ens agrada dir-nos sala alternativa i preferim el terme espai teatral independent, això entés, encara que siga, en el sentit més ample del terme independèn-

cia, és a dir, que fem el que volem i com volem, dins del nostre mitjà. Elegim les nostres propostes i les realitzem amb total independència. Això no ho pot fer un espai públic o massa compromès amb l'Administració. En eixe sentit primari, ens definim així, no més perquè sembla que a la gent li calen les definicions. Principalment, som una sala de teatre i punt. Rebutgem el terme d'alternativa perquè no sabem ben bé què es això i perquè ens sembla que alternatiu suposa elegir entre dues coses, una o altra, mentre que el fet teatral es caleidoscòpic. Suposem que el terme va sorgir quan es presentaven estes sales com una "alternativa" a les sales de teatre oficial, però ara les coses no són tan ximplas. Hi ha un munt de sales privades amb característiques molt distintes, més o menys apegades al que es diu teatre comercial, un terme que també s'hauria de revisar, que no són

oficials i que mai s'han plantejat dir-se alternatives. Crec que eixe terme no té ara massa sentit.

AAPV: Què t'empenta a seguir endavant?

Aureli Delgado: M'agrada molt tot el que té a veure amb el teatre i en l'escena en general, el treball de l'actor, del director i inclús els aspectes tècnic com la llum i el so. M'agrada treballar en grup i m'agraden el assajos, veure com va adquirint cos, dia rere dia, una proposta escènica, siga o no un text. M'agrada l'evolució del muntatge una volta s'ha estrenat i veure com una obra és diferent cada dia perquè està viva i és irreplicable en el temps. M'agrada eixa creació contínua que fa que una cosa mai no estiga acabada, inclús m'agrada eixe dia que es diu últim i que els actors fan bromes perquè m'agraden les sorpreses.

Conveni de Teatre

La Comissió ha expressat als representants de les empreses d'AVETID el desig de l'Assemblea que constituïska la Taula Negociadora de Conveni, de manera que les reunions de treball que es venen realitzant des de fa dos anys, orienten d'ara endavant, els seus esforços a la consecució i signatura del tant necessari Conveni.

En breu rebrem la resposta d'AVETID, que també es mostra sensible a la necessitat de regular el sector teatral en els seus aspectes laborals.

Per la nostra part és una aspiració antiga, i ara mateix, urgent.

Recordem que fa anys les empreses van signar amb l'AAPV un protocol pel qual es comprometien a tenir el Conveni signat abans de l'any 2000.

Tant de bo! ara vaja de veres.

Es necessari arribar a pactes que regulen les relacions de les companyies i els actors, reflectir estos pactes en un articulat de normes i, sobretot, el respecte mutu d'esta normativa.

Seria una mostra més de la maduresa de l'activitat teatral en la nostra autonomia, tant des del punt de vista empresarial com actoral.

Comissió del Conveni de Teatre

Joan Roís de Corella

Joan Roís de Corella (València, 1435-1497) és un dels grans prosistes de la nostra literatura tardomedieval. Un escriptor complex amb un estil llatinitzant, elegant i sumptuós que eixampla prodigiosament les possibilitats i els límits de la llengua. La seua producció abasta gèneres ben diversos: poesia amorosa i religiosa, proses mitològiques, didàctiques i morals, contes sentimentals, vides de sants i traduccions. Fou una figura de gran relleu en la vida cultural de la València de la segona meitat del segle XV.

La influència d'escriptors com Boccaccio, Sèneca, Terenci o Ovidi és el motiu pel qual les proses de Corella són tan poc narratives i tan centrades en el diàleg i el monòleg. Hi ha una certa teatralitat de la narració en el sentit de fer veure els personatges que parlen amb escassos moviments i amb escenes descrites.

La intenció comunicativa i dialogant és primordial en la seua escriptura. Per això recorre ben sovint a la narració en primera persona, on el personatge parla directament amb el públic. D'altra banda, destaca l'anàlisi psicològica dels seus personatges, l'anàlisi del sentiment relacionat amb la realitat que els envolta.

El muntatge que proposa *L'Altra Lliçó* ha seleccionat tres de les millors mostres de la prosa de Roís de Corella al voltant de la *mort per amor* i el *desengan*: dos proses mitològiques *Història de Jasó i Medea*, i *Història de Leandre i Hero*, i la narració de ficció autobiogràfica i contemporània *Tragèdia de Caldesa*.

Isabel Ribes

Comunicat de premsa de l'aapv a propòsit de la destitució del director artístic de TGV

La Junta Directiva de l'Associació d'Actors i Actrius Professionals Valencians (AAPV) reunits en sessió extraordinària l'1 de febrer del 2004 vol comunicar a l'opinió pública valenciana:

Que les opinions expressades per Joaquín Hinojosa a la revista EQUILIBRÀ, d'aquesta associació, van ser realitzades en un context que propiciava l'absoluta llibertat d'expressió, tant en el contingut com en el to.

Que van ser publicades amb la consciència que es tractava d'una revista de difusió en l'àmbit teatral i que garanteix el dret a rèplica. Aquestes opinions eren conegudes des de fa mesos per tot el col·lectiu teatral i fins la data no han suscitat cap resposta a la redacció de la revista.

Com associació professional el que sempre ha primat a les nostres valoracions ha estat el projecte artístic i de gestió que qualsevol director de TGV poguera propiciar. I pel que coneixíem fins al moment, les intencions de Joaquín Hinojosa ens permetien esperar un projecte coherent, articulat i ple de noves iniciatives fins ara mai desenvolupades al teatre públic de la nostra comunitat.

Lamentem que el projecte que Joaquín Hinojosa havia elaborat en aquestos tres mesos escassos de gestió, i que anava a anunciar-se en roda de premsa el 6 de febrer, no vaja a poder realitzar-se a pesar de que segons les nostres informacions es tractava d'un projecte a mig termini intel·ligent i renovador.

Exemple d'allò són les activitats pedagògiques, que amb la

realització de cinc cursos anuals amb els millors professionals, haurien de convertir-se en un "Taller Permanent de Formació i Perfeccionament Teatral". O els cicles "Nous Espais", que plantejaven noves formes d'experimentació i d'exhibició davant el públic, muntatges experimentals portats a espais insòlits a la nostra ciutat. O l'anomenat "Teatre Fora del Teatre", un intent de convocar durant l'estiu al públic en nous espais a l'aire lliure. O la creació d'una comissió de lectura orientada a la selecció de texts per a la producció pròpia. Amén de tres produccions pròpies, una de les quals en coproducció amb el "Teatre Lliure", i tres coproduccions més amb companyies valencianes.

Volem subratllar el diàleg obert i lliure que des del primer moment de la seua gestió Joaquín Hinojosa ha mantingut amb els col·lectius teatrals valencians i que ha revelat un talant receptiu cap als problemes del sector. Prova d'açò era la petició, manifestada a aquesta Junta Directiva, que se'l permetera presentar-se davant l'Assemblea General d'actors i actrius per a exposar el seu projecte artístic i de gestió.

Ara coneixem la repercussió de la nostra revista al futur del sector teatral.

Tant de bo altres informacions i reflexions sorgides a EQUILIBRÀ tinguen el mateix eco a la societat valenciana. Tant de bo les demandes, aspiracions i propostes dels actors i actrius professionals valencians siguen escoltades amb el mateix afany.

Junta Directiva AAPV

A/A de Isabel Requena. Presidenta de l'Associació d'Actors i Actrius Professionals Valencians

Sóc Maria P. Bosch, una associada de l'aapv. Ben bé no sé com començar, així que miraré de centrar-me una miqueta. En els últims mesos em van vindre d'ací i d'allà comentaris, queixes de molt diversa índole respecte al darrer Director de Teatres, que si havia tingut una actuació lamentable en no sé quin entorn, que si havia fet unes penoses afirmacions a la revista de l'Associació (jo no les havia pogut llegir fins que fa dues setmanes aparegueren al diari, encara em falta l'entrega completa), que si tancava la Sala Moratín (d'això si que em vaig assabentar)... A tot açò s'afegia -"... I l'Associació no fa res!" - De fet jo mateix quan el tancament de la Sala Moratín, cosa que sentia m'afectava d'una manera emocional i professional a l'hora, esperava una movilització, encara que és veritat que quasi més dels individus que de l'Associació, que em semblava conformista i silenciosa.

Ara, de sobte, es precipita tot. En unes hores...

I ara, la Presidenta de l'Associació parla i apareix recolçant al Director de Teatres. Supose que ser la Presidenta dóna potestat per a parlar en nom del col·lectiu al que es representa, però encara qu sigui un fet administrativament legal, és real?.

Pot ser pertanyem a sectors diferents, pot ser. Però aleshores trobe que entre els òrgans col·legiats de l'Associació i els números hi ha molta distància.

Parle per mí, pense que no m'estaves representant. Però també al cap i al fi potser estiga jo soles parlan-te d'açó. Pot ser. Però probablement no.

Senzillament afegir que si el que es recolça és un projecte interessant (que jo també desconec), això no ha de perdre's, hem d'intentar que estiga qui estiga tinga sempre "un projecte interessant", sòlid i amb continuïtat.

Bo, amb tots els meus respectes m'acomiade de tu. Almenys em serveisca per a no sentir-me conformista i silenciosa.

Atentament,

Maria P. Bosch. N^o associada 282

Hola, Maria, sóc Isabel Requena.

Me n'alegre de rebre esta carta teua, encara que siga massa tard per al cas que ens ocupa. Però suposa almenys una reacció responsable que potser t'anime a seguir manifestant-te endavant, i, com tu ben dius, no sentir-te conformista i silenciosa. Rara és la revista (o abans, el butlletí), en que no ixen publicades cridades a tots els socis perquè participen; que escriuen, que vinguen, que envien idees, crítiques, el que siga, però que es manifesten.

Estes cridades vos arriben també en els correus electrònics que envia l'AAPV, i es repetixen fins a la sacietat a les Assemblees.

En el primer número d'Equilibrà hi havia una fortíssima reflexió sobre el dret i el deure d'assistir a les Assemblees.

Així que, gràcies, Maria, per entregar eixos minuts del teu temps, i no limitar-te a comentar la teua opinió en un bar. Estar associats no suposa que hàgem d'estar tots d'acord, sinó que posem els nostres desacords en comú per a crear un cos social que siga fort per a treballar per la dignificació de la nostra professió: en l'àmbit laboral, en el creatiu, en el promocional, en el formatiu, en la defensa dels nostres drets, en...en...en...

I ara aprofite per fer una reflexió:

Al demanar permís a Maria per a publicar la seua carta, ella va posar una única condició: que esquera sencera, sense tall. Clar!, vaig dir jo, a qui se li acudeix que puga ser d'una altra manera? Només després de penjar el telèfon em vaig adonar que el seu comentari tenia molt a veure amb un altre que he rebut per part de dos periodistes professionals de dos periòdics distints. Em van preguntar que "com és jo havia *permés* que les opinions del sr. Hinojosa isqueren en la revista". Estupefacta, vaig contestar que en l'AAPV són els actors els que permeten o no permeten quelcom, no la Presidenta, i que per

descomptat no permetrien que ningú exercira la censura. Que per a reflectir la seua disconformitat davant de qualsevol tema, en la nostra revista és sagrat el dret a rèplica, que en Equiliquà els actors podem dir inclús caca-pis-cul i totes eixes paraules que l'ordinador subratlla de roig, que tothom sap que els actors som uns porcs que ens desitgem Molta Merda, i som capaços d'eixir al carrer amb pancartes tan grolleres com No A La Guerra, Sí A La Llibertat d'Expressió, No A La Privatització de Radio-Televisió-Valenciana, Nunca Más, etc... Perquè la pregunteta em va indignar. Però després de parlar amb Maria vaig lligar les dues coses, em vaig adonar amb horror que hem interioritzat tant l'existència de la censura que fins i tot podem suposar que existeix a la nostra revista.

Però EQUILQUÀ, que tant ens costa compondre i que mai arriba a estar del tot bé, és de tots nosaltres, i si tu que lliges estes paraules no estàs en la redacció, és perquè no vols. I seria magnífic que volgueres perquè tenim moltes idees que mai podem dur a terme perquè no tenim prou temps, i podríem tindre una publicació magnífica, que esquerra sempre puntual i guapa, plena d'aportacions interessantíssimes i que tots tingueren ganes de llegir i col·leccionar.

Supose que ningú es va prendre el treball d'escriure a la revista per a dir-li al sr. Hinojosa. “*Y tú más, entero*”, perquè pensaven que no valia la pena l'esforç per a una publicació de tan poca transcendència.

La meua reflexió és: que no hi ha actes xicotets i sense transcendència.

Crec que va ser un panoli el Sr. Hinojosa, per no haver-se adonat de la transcendència de fer declaracions per a la mundialment coneguda i esperada Equiliquà, la revista dels actors professionals valencians. A partir d'ara, la societat sencera s'indignarà quan conteu

com de vegades vos veieu obligats a conduir, muntar i desmuntar l'escenari, portar els focus i actuar al mateix temps per una misèria, sense dietes ni Seguretat Social; com ni tan sols ha sigut encara constituïda la mesa negociadora del Conveni de Teatre, a pesar que les empreses es van comprometre per escrit a tindre'l firmat l'any 2000, i tants d'altres problemes, que a partir d'ara, estem segurs, gràcies a la transcendència social d'EQUILQUÀ, es veuran tan airejats, que l'Administració pública i l'empresa privada es donaran pressa per col·laborar en la seua solució. S'acabaran, per exemple, casos com el d'aquells actors que, sent excel·lents dobladors, han perdut el seu treball com a tals en els últims anys per defensar el compliment la Llei Laboral i del Conveni de Doblatge en matèria de contractació. Així que espere que, ara que ja sabem la importància políticocial d'EQUILQUÀ, tu, i tu, i tu, vullgueu tirar una maneta, perquè a partir d'ara tota la premsa estarà pendent no sols dels nostres problemes, sinó també de les coses tant magnífiques que la gent de teatre sabem escriure, dibuixar i inventar en les seccions creatives, i de les entrevistes tan polèmiques, el disseny gràfic cada vegada més cuidat, etc. etc., etc...

M'he allargat més del que devia. Ara Marta tindrà treball doble per a arreglar la maquetació. Ho sent, Marta. I gràcies pel teu treball, i per estar sempre disposada amb un somriure.

Isabel Requena

PD: Una de les raons per a passar de tant en tant per l'Associació, a més de que es pot prendre un café, una infusió i inclús una cerveseta, és el somriure de Marta Pajares. Primer despatx a la dreta. Esteu invitats, és la nostra casa.

Iniciativa d'un associat

Estimats amics: voldria que tots aquells que desitgeu intervenir en un audiovisual fet per nosaltres, ens ajuntarem un determinat dia, per la vesprada, o quan ..... a l'AAPV.

És la meua intenció, el poder fer alguna cosa per nosaltres mateixos ja que a la vista de la gens feina de pelis que a València no es fa, interessar-nos nosaltres.

Si penseu que podria ser possible, i si penseu que podeu estar interessats, m'agradaria raonar en tots aquells que vulguen assistir i esposar-vos la meua idea. Una idea un poc difícil, però no impossible. Si acudiu, vos posaria al corrent del cas, per a que tots poguérem donar opinió pròpia, al temps que decisió.

Coses més impossibles s'han fet, i per què no nosaltres?

El meu telèfon és: 961 680 727
Daniel Benítez: 963 801 956

Gràcies de vostre incondicional

Josep Sebastià

Ja ens trobarem en eixe escenari, Germán

Se n'ha anat Germán Montaner. Ens deixa orfes, i vidus, i sols, i amb el cant de la seua alegria de viure. Estaràs sempre amb nosaltres en l'esclat de cada aplaudiment, amb els nervis de cada estrena, en la llum de tots els escenaris, cada vegada que s'alce el teló. Amb la brasa d'un cigarret i en el calfred d'un pessic.

Fatigat de tot açò, invoque al descans de la mort. Veient el mèrit nàixer captaire, i la miserable nul·litat desbordant d'alegria, i la més pura fe indignament violada (...) i l'art emmordassat per l'autoritat, i la ximpleria - en son doctoral - censurant al talent, i la ingènua lleialtat mal dient-se neciesa, i el bé, captiu, servint al mal, el seu senyor. Fatigat de tot açò, volguera abandonar el món si, al morir, no deixara sol al meu amor.

W. Shakespeare

Germán Montaner és un dels actors que ja fa quinze anys van fundar l'Associació d'Actors i Actrius Professionals Valencians. És membre de la Junta Directiva, i a més de ser un actor inoblidable, sempre s'ha distingit en la lluita per tal de dignificar el treball dels tots el actors.

Teresa, rep una abraçada de tots nosaltres, els teus companys.

La trobada de Germán Montaner amb Carles Pons

(Mentre Germán Montaner baixa del núvol que l'ha portat al cel, un cor d'àngels i querubins li ofereixen una cançó de joia. Se li acosta un personatge somriguent que resulta ser el Carles Pons).

- CP- Germán!. Una abraçada, col·lega!.
- GM- Me caguen la mare que và...! Quant de temps sense vore't, Tete!. Quina alegria!. Escolta, què bonic el cor d'àngels. Això ho fan sempre?, es passen la vida cantant o què?.
- CP- No home, no, només en les ocasions. Hui canten en el teu honor per donar-te la benvinguda.
- GM- Home, gràcies. Però no em meresc...
- CP- Com que no?. El qui ha sigut una bona persona com tu , es mereix això i més, Germanet.
- GM- Em faràs posar-me roig, tete!. Escolta, estàs igual, maricó, et conserves de meravella!.
- CP- Ací ja saps que el temps està detingut. I com que no m'he de preocupar per la subsistència, ni tinc estrés, ni cavilacions... Benvingut al cel, Germán!.
- GM- Xè, com m'alegre de vore't, de veres. Pensava que açò seria gris i solitari i que sempre estaria en la boira dels núvols. Trobar algú conegut m'omple d'alegria, t'ho jure.
- CP- Jo si que m'he alegrat en saber que arribaves. Et tinc preparat el paper de prota en una obra meua que estem assajant amb un grup que he format amb àngels d'ací.
- GM- Vaja, jo que pensava que s'havia acabat el teatre per a mi.
- CP- D'això res. Ara pots dedicar l'eternitat al teatre.
- GM- Quina il·lusió. T'ho agraisc molt...

- CP- Açò hem de celebrar-ho!.
- GM- Ben pensat!... Tete, no tindràs un cigarret per casualitat?. Estic que “me fume damunt”.
- CP- Ho lamente, ací no hi ha ni tabac, ni begudes,... com que no necessitem satisfaccions terrenals!.
- GM- Vols dir que no podré ni fumar ni prendre cafè!!!??... Estàs de broma, no?.
- CP- No patisques, que ja voràs com d'ací a cinc minuts se t'ha oblidat que volies fumar.
- GM- Oblidar-me de fumar jo?. Impossible.
- CP- Fes-me cas, que no eres el primer. Però, anem-hi, primer que res et mostraré la teua nova residència.
- GM- I tú què et contes, Carlitos?.
- CP- Uf, no pare... em passe l'eternitat escrivint,... Posat les piles que dins d'un mes estrenem en el purgatori... Però conta'm tu, què heu fet tot este temps per allà baix.
- GM- Home, lamente dir-te que les coses potser estàn més lletges encara, si cap.
- CP- I això?.
- GM- A TGV continuen sense un pla gestor a mig termini, canvien els directors cada dos per tres, retallen pressupostos teatrals per a fer grans despeses milionaries de façana... i has de saber una notícia que no t'agradarà gens.

- CP- Quina?
- GM- Molts actors, per a treballar, s'han fet empresaris autònoms i facturen. En doblatge, s'ha instaurat el facturar, que ix més barat als estudis. Cada dia es dóna de alta com a treballador a menys actors. L'Associació va denunciar les empreses a la inspecció de treball perquè als actors que no s'havien fet autònoms els convocaven cada dia menys a treballar.
- CP- Però en són uns pocs només, no?.
- GM- No, cada dia en són més.
- CP- I què diu la inspecció de treball?
- GM- Mira, no ho sé. Porten més d'un any "diu que" investigant, però la cosa es fa tan llarga que abans m'he mort que han dictaminat sobre el tema. Molts, per a no morir-se de fam, ja han tirat la tovalla. Per l'AAPV ja han deixat de vindre a assemblees molts dels que ho feien abans perquè ara es senten empresaris i no ténen res a parlar en un sindicat.
- CP- Què em dius?. No m'ho puc creure. Però l'AAPV ha de seguir representant i aglutinant els professionals.
- GM- Ara s'ha creat un nou Col·lectiu de Professionals del Doblatge, format per els escindits i que ja negocien amb les empreses preus i condicions al marge de l'associació.
- CP- No vos puc deixar a soles. "El moment és delicat, però quin moment no és delicat quan es tracta de teatre".
- GM- El teatre està en una crisi que no s'acaba.
- CP- "No és el teatre el que està en crisi, sinò l'ànima del homes

i dones, l'ànima de la societat".

- GM- El cas és que s'han alçat ampolles amb això de la denúncia i hi ha una escisió clara entre actors.
- CP- És normal, "qui sinò la gent de teatre dirà la paraula justa, la que cal dir, la que naix d'un desig irrenunciable de dignitat i de justícia?". Ja voràs com estàn condemnats a entendre's perquè cal "la unitat de tots els creadors, de totes les persones amb esperit obert, just i raonable".
- GM- Este és el meu Carles!!. Veig que no has perdut el do de l'eloqüència!. Pots estar content, Tete, has passat a la història del teatre valencià. Han publicat obres teues, han fet una peli del "Chapao" i no saps el que vam plorar-te els que et voliem.
- CP- Tu tampoc no pots queixar-te. M'ha dit un pardalet que t'han fet un homenatge a Punt dos passant una entrevista que t'havien fet i una peli teua. Això és eixir per la porta gran!. Els còmics comencen a ser reconeguts a València!.
- GM- ...Tete, és de veres això de que ací no es pot fumar?.
- CP- Vine, Germanet, anem al Limbo que està a punt de fer-se de dia. Quan veges amanéixer des d'allí no ho canviaràs pel fumar.

Edu Borja

En sentir aquest diàleg, la Comissió de Doblatge diu:
Sí, benvolguts, no ens deixeu a soles. Recordem la força de les vostres idees i la vostra actitud, que sempre han sigut sol·lidàries, i us prometem treballar tant com puguem per defendre-les.